

ROBERT
Ladlam
BORNOVA
ODMAZDA

napisao Erik van Lustbader

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Za Zivu

PROLOG

LAS PENJAS, MIČOAKAN, MEKSIKO

Za svojih jedanaest godina postojanja, odmaralište *Zlatna školjka* nikada nije videlo takvo obezbeđenje. Naoružani federalci motrili su orlovskim pogledom spoljašnji krug kompleksa ekskluzivnog odmarališta, motorni čamac patrolirao je vodom ispred plaže u obliku polumeseca, i gde god bi te dve važne osobe krenule – zbog kojih je celo odmaralište ispražnjeno od ostalih gostiju, provereno i obezbeđeno –telohranitelji su ih pratili kao rojevi pčela, koje se ne bave ničim drugim osim što se staraju za svoja dva cvet.

A što se tiče ta dva cvetka, to su bili Karlos Danda Karlos, novopostavljeni šef meksičke Agencije za borbu protiv narkotika, i Eden Mazar, anti-terroristički stručnjak iz izraelskog Mosada. Meksiku je bila potrebna sva pomoć koju je mogao da dobije kako bi se izborio protiv ukorenjene korupcije i straha od tri najmoćnija narko-kartela, koja su držala zemlju u nepopustljivom stisku, zbog čega se Karlos Danda Karlos i obratio Mosadu, kako je pre manje od tri dana direktor te agencije objasnio Džejsonu Bornu.

Karlos Danda Karlos bio je Meksikanac novog kova, rekao je direktor Mosada: obrazovan u SAD, neustrašivi reformista, odlučni general u borbi za oslobođenje te zemlje od smrtonosnog stiska kriminala.

„Zete su daleko najopasniji kartel“, rekao je direktor, „uglavnom zbog toga što ga je osnovala družina elitnih vojnika koji su dezertirali iz Specijalnih snaga Meksičke vojske.“ Direktor je stavio ruku Bornu na rame. „Bez obzira na to, iako će obezbeđenje biti toliko jako, to će za tebe biti mačiji kašalj. Samo pazi na Edena Mazara i u međuvremenu se malo sunčaj i opusti.“

„Ne radim za tebe. Ne radim ni za koga, ne zaboravi“, odgovorio je Born prilično mrzovoljno razmišljajući o načinu na koji se direktor ophodio prema njemu otkad je došao u Izrael posle smrti Masea Enkarnasiona.

Direktorov osmeh bio je prožet i tugom i kajanjem. „Rebeka mi je bila kao ćerka. Prošlo je mesec dana od njene sahrane, a ti ne pokazuješ želju da odeš. To ne liči na tebe.“

„Nisam više onaj stari“, rekao je Born. „Nešto u meni se promenilo. Ništa me više ne zanima.“

Direktor ga je na trenutak posmatrao. On je bio sitan čovek s vencem žbunaste sede kose, poput tonzure, ona vrsta čoveka kod koga svaka bora urezana u ogrubelo lice predstavlja jednu smrt ili razočaranje, a veliki broj pobjeda bile su skrivene van domašaja pogleda. „Mislio sam da će ti ovaj izlet pomoći... da skreneš misli sa...“

„Ništa mi neće skrenuti misli s njene smrti“, grubo je presekao Born.

Direktor je klimnuo glavom. „Prerano je. U potpunosti razumem.“ Osvrnuo se po lučkim dokovima. „Pa, možeš da ostaneš ovde još mesec dana – ili koliko god poželiš.“

Born je tražio nagoveštaj ironije u njegovim rečima, ali nije uspeo da je nađe. Izgledalo je da direktor stvarno misli to što je rekao.

Zatim je zastao da razmotri svoje ograničene mogućnosti. „S druge strane, možda si u pravu. Možda je neki zadatak upravo ono što mi treba.“

I tako se sastao s Edenom Mazarom, otputovao u istom privatnom Mosa-dovom mlaznjaku s njim i njegovim telohraniteljima, izašao na malom aerodromu ekskluzivno rezervisanom za goste *Zlatne školjke*, koju su meksički federalci držali zatvorenu i osiguranu četrdeset osam sati pre njihovog sletanja.

Bio je sad tu, stajao dva metra od dva egzotična cveta i njihovih pčela i tražio pogledom u okruženju nevolju do koje sigurno neće doći. Problem je bio u tome što je ponovo bio u Meksiku, i mada je bio daleko od Meksiko Sitija, gde je Rebeka ubijena, u glavi su mu i dalje bili prizor i miris njene smrti na zadnjem sedištu taksija koji juri po apokaliptičnim ulicama.

Možda direktor nije očekivao Bornovu reakciju na brzi povratak u zemlju Rebekine smrti, ili je možda njegov predlog bio pažljivo smišljen. Često je najbolji lek upravo da ponovo uzjašete konja koji vas je zbacio.

Ali ne i ovog puta.

Iako toga nije bila sasvim svesna, Rebeka je probila Bornov oklop i prodrla do srži njegovog bića. Njena smrt pekla ga je kao unutrašnja rana koja nije zarastala. *Sretao sam i druge žene poput nje*, pomislio bi. A onda, nezostavno: *Ali nijedna nije bila kao ona.*

Takve crne misli nisu bile tipične za njegov um, očvrslom u nizu teških iskušenja koja su se smenjivala jedno za drugim, sve dok nije postao sasvim siguran da ništa više nikad ne može da utiče na njega. Ali Rebekina smrt, povrh silnih smrti svih koji su ikada pokušali da mu se približe, bila je gubitak koji je pretio da ga uguši i zatrpa pod zemlju. A zašto da ne? Njegov život bio je tek nešto malo više od žive smrti otkad su ga mediteranski ribari izvukli iz crnih voda i shvatili da je izgubio sva sećanja, svoju prošlost, svoj život, od tog trena kada je otvorio oči u jednom novom i nepoznatom okruženju.

Eden Mazar izašao je ispod drvene nadstrešnice veselih boja na osmogaoj senici s pogledom na Tihi okean i podsetio ga na to da je ponovo u nepoznatom okruženju. Ali ovog puta osećao se izgubljeno, kao kapetan broda koji je zaboravio mape, kompas i astrolab.

„Ove ljude treba žaliti“, rekao mu je Mazar prigušenim ali zvonkim glasom. „Njima ili nedostaje volje, ili su previše korumpirani da se obruše na kartele na bilo kakav organizovan način. Šta god da je posredi, ovde više nemam šta da radim. Vlada odavno više ne upravlja Meksikom, već karteli iz senke. Odlazimo večeras posle večere.“

Born je klimnuo glavom.

Eden se okrenuo na drugu stranu pa zastao i vratio se do Borna dok mu je na usnama poigravao jetki osmeh. „Da li ti je već dosadilo?“

„Zbog čega misliš da mi je dosadno?“

Eden se promrmljao: „Pročitao sam izraz tvog lica. Kao i tvoj dosije.“

Born se malo uznemirio što Mosad ima dosije o njemu, ali nije bio iznenađen. Pitao se samo koliko je taj dosije tačan.

„Nemaš šta da radiš“, nastavio je Eden. „Ali ovo i nije tvoj fah, zar ne? Ti si specijalista za infiltraciju i eliminaciju. To je ono što se direktoru toliko dopada kod tebe.“

„Nisam znao da sam tako aktuelna tema u Mosadu.“

Eden se blago osmehnulo. „Bio si blizak s Rebekom. To je nešto što se njoj nije dešavalo.“

Odjednom je Born razumeo. „A ja sam sad direktorova jedina živa veza s njom.“

„Ona je bila posebna ličnost, i izvanredan agent. Nedostaje nam i nikada nećemo moći da je zamenimo. Njena smrt zadala nam je strašan udarac. Tražićemo odmazdu.“

„To je Mosadov način, zar ne?“

Mazar je odlučio da ne odgovori. „Moram da se vratim kod Karlosa. Nije loš tip, ali što se tiče promena, ulaganja usklađenog napora potrebnog

da se Meksiko oslobodi kartela, ruke su mu vezane. Kao što sam već rekao, žalosno.“

Born je na trenutak razmislio. „Zašto si ti ovde? Što se Mosad zanima za meksičke kartele?“

„Nije valjda da si propustio da питаš direktora?“

Born je shvatio da je to trebalo da uradi; očigledno više ne razmišlja jasno.

Mazar se osmehnuo. „Ali ti i ne moraš da postavljaš pitanja, Džejsone, zar ne?“

Born ga je gledao kako se vraća uz stepenice do senice, gde su Karlos i njegov tim telohranitelja strpljivo čekali u hladovini. S vode je počeo da duva svež povetarac, mrseći Bornu kosu. Osetio je kako su mu se malje na rukama naježile. Šta je Eden hteo da kaže? Da li je i Mosad znao za vezu Enkarnasiona, meksičkih kartela i kineske vlade, koju je Born nedavno otkrio? Da li je Rebeka radila na otkrivanju tih veza i pre nego što ga je srela? Odlučio je da ipak, na jedan ili drugi način, izvuče konkretne odgovore od Mazara.

Čuo je prodorno brujanje, kao od nekog insekta, i podigao pogled. Video je mali avion visoko na nebu. Začkiljio je kada se letelica približila, mogao je da razazna pontone. Dakle, hidroavion. Zaklonivši oči, proverio je da li ga je opazila i posada patrolnog čamca. Video je kretanje na palubi, a zatim i odsjaj s cevi oružja.

Born je shvatio da Edenovi telohranitelji, pošto su bili pod senicom, ne mogu da vide šta se dešava. Krenuo je uz stepenice da upozori Edena i stigao tamo baš kad su ljudi Karlosa Dande Karlosa mačetama odsekli glave dvojici Edenovih telohranitelja.

Eden se okrenuo kad je krv prsnula po njemu. Born je pružio ruku ka njemu, ali je Karlos, ciljajući u Borna magnumom 357, samo odmahnuo glavom. Eden je očajno pogledao Borna tren pre nego što je Karlosov telohranitelj zamahnuo mačetom takvom silinom da je Edenova glava, odsečena s ramena, odletela na plažu i otkotrljala se niz blagu strminu, gde su je u pesku prigrlili tirkizni talasi.

Born je rizikovao i bacio se na čoveka sa mačetom. Istrgnuvši mu oružje iz ruke, zabio mu ga je u stomak, probijajući mu kožu i meso i lomeći kosti.

Zatim mu se u ušima oglasio ogromni gong kad ga je moćni udar metka, koji se probio kroz mišić njegovog levog ramena, odbacio unazad.

Zastenjao je, preturio se preko rešetaka na ogradi senice i pao na plažu.

Bornova odmazda

Nekoliko sati kasnije, kada je uspeo da se pridigne, sunce samo što nije bilo zašlo, dajući nebu, moru i pesku boju krvi. Ležao je blizu Edenove glave, koja je poskakivala na vodi kao dečja igračka, umrljana pocrnelom krvlju i napuštena.

Born je okrenuo glavu i zatreptao da razbistri pogled. Na vidiku nije bilo nikog živog. Koliko je mogao da primeti, odmaralište je bilo potpuno opusto.

Blagi talasi naneli su Edenovu glavu do njega, okrećući je polako ali neumitno, kao što se Zemlja okreće iz dana u noć. Edenove oči, već prekrivene koprenom, optuživački su zurile u njega. Born je otvorio usta da nešto kaže, kao da je optužba zaista izgovorena, ali odjednom ga je preplavio silan bol i brzo je utonuo u milosrdnu nesvesticu.

KNJIGA PRVA

DESET DANA KASNIJE

1

Direktora Mosada, po tradiciji, interno su zvali Memun – *prvi među jednakinima*. Ali ne i Elija Jadina. „Ja imam svoje ime“, rekao bi novim regrutima kad bi se sreo s njima. „Koristite ga.“

Jadin je obično bio optimista – u njegovom poslu ste ili optimista ili raznesete sebi mozak nakon godinu i po dana. Ali danas je bio nesrećan; još gore, njegov optimizam ga je izdao. Moguće je da je to bilo zbog Amira Ofira, čoveka koji je sedeo preko puta na palubi njegove jedrilice, na najbezbednijem mestu u Tel Avivu – i celom Izraelu, kad smo već kod toga.

Ofir je bio načelnik Masade, Mosadovog odeljenja za specijalne operacije. Preko Kidona, grupe za tajne eliminacije, izvršavao je pogubljenja i sabotaže i vodio projekte psihološkog i specijalnog ratovanja. Za razliku od direktora, Ofir je bio tamnokos i tamnopus. Njegove oči, široko razmaknute, bile su crne kao ugalj, poput zenica gavranovih očiju. Jadin je često pomišljao kako je i Ofirova duša iste boje.

„Iskreno, Memune, ne razumem te.“ Ofir je odmahnuo glavom. „Kada je bio na nogama i u pokretu, čovek je bio vredan saradnik, čak pravi dragulj. Sada nije ni za šta, svršeno je s njim. Sredili su ga i bacili u smeće. Meksikanci nisu samo ubili Edena, već su mu i leš oskrnavili. Ovo je potpuno neprihvatljivo. Moraju biti naterani da plate za to.“

„Da li mi ti to govoriš kako da radim svoj posao, Amire?“

„Naravno da ne, Memune“, žurno je odgovorio Ofir. „Samo izražavam svoj bes – bes cele naše porodice.“

„I ja sam besan kao i ti, Amire. I veruj mi, krivci će biti naterani da plate.“

„Smisliću protivudar na Meksikance, koji će...“

„Nećeš!“ oštro je rekao direktor.

„Molim?“

„Iza Meksikanaca stoji Oujang Đidan. U pitanju je širi plan.“

Ofirovo lice se smrklo. „Nisi mi rekao za to.“

„Upravo jesam“, učtivo je odgovorio direktor.

„Detalji?“

„Informacije su izdvojene na segmente.“

Ofir je izgledao uvređeno zbog ovog nadmenog odbijanja. „Nemaš poverenja u mene?“

„Ne budi smešan, Amire.“

„Onda...“

Direktor ga je pogledao u oči. „U plan je uključen i Born.“

Ofir je prezrivo coknuo skupljenim usnama.

Direktor je podigao ruku. „Pa, dobro. Znaš...“

„Memune, slušaj me. Gde god se Born nađe, prati ga samo smrt. Prvo Rebeka, sad i Eden. Ono što ne mogu da shvatim jeste zašto si ga uveo u našu porodicu.“

„Znam koliko si bio blizak s Edenom.“

„Eden Mazar bio je jedan od mojih najboljih ljudi.“

Direktor je mogao da vidi da Ofir pada u vatru brže nego obično.

„Osećam tvoj bol, Amire“, rekao je direktor, „ali Born je od velike strateške koristi.“

„Born je potrošen. Nije on nikome od koristi.“

„Ne slažem se.“

Ofir je izvio crnu obrvu. „Čak i ako si u pravu, u šta ozbiljno sumnjam, da li je ta korist bila vredna života Edena Mazara?“

„Amire, Amire, na Bogu je da pravi takve procene.“

Ofir je frknuo kroz nos. „Da. Bog je svuda, i nigde. Činjenica je da Bog nema nikakve veze s profesijom koju smo mi izabrali. Da ima Boga, ne bi bilo potrebe za Mosadom ili Kidonom.“

Nažalost, direktor je znao na šta Ofir misli. Bilo je takvih trenutaka – kada bi užas stegao Elijevo srce i polako istiskivao život iz njega – u kojima je delovalo kao da je Bog napustio svoj izabrani narod. Ali takve misli bile su samo kontraproduktivne.

„Više bih voleo da izostavimo Boga iz naših rasprava“, rekao je direktor. Ovo nije bilo izgovoreno kao naredba, ali ipak je to bila. I to je bio Mosadov način.

„Grešiš što pripisuješ te dve smrti Bornu“, nastavio je. „On možda jeste bio njihov vesnik, ali nikako uzročnik.“

„Nije zaštitio Rebeku.“

„Rebeki nije trebala zaštita!“, prasnuo je direktor. „Ti to znaš bolje od bilo koga!“

„A šta je s Edenom?“

Direktor je ustao. Vetar je promenio smer i trebalo mu je malo vremena da podesi jedra. Kada je sve postavio kako mu se dopada i osigurao konopcima, vratio se na svoje mesto i zagledao se u Ofirove crne oči.

„Amire, našli smo se u situaciji koja, bojim se, u potpunosti prevazilazi naše mogućnosti. Potrebna nam je pomoć.“

„Mogu da ti obezbedim svu pomoć koja ti je potrebna.“

Direktor je odmahnuo glavom. „Mislim da ne možeš. Ne ovog puta.“

„Memune, molim te. Bornu se ne može verovati.“ Ofirov pogled postao je mračan i opasan. „On nije naš, nije porodica“, naglašeno je rekao.

Nagnuvši se napred i naslonivši se laktovima na kolena, direktor je sklopio ruke kao u molitvi. „A ipak, na dobro ili na zlo, to je Born, Amire. I samo nam Born sada može pomoći.“

Džejson je sedeo u hladovini prastare građevine i gledao kako sunčeva svetlost razlama Mediteran u dijamantske krhotine. Zamišljao je da je svaka ta krhotina svetlosti riba u skoku, i izveo vežbu vizualizacije kako bi svaka od njih izgledala kad iskoči iz vode. Ali umesto toga, video je odsečenu glavu Edena Mazara kako leti preko senice i pada na ivicu morske pene.

Dijamantske krhotine postale bi onda kapi krvi, koje su padale po njemu kao kiša. Video je Edenove koprenom prekrivene oči kako ga prekorno gledaju. Sklopio je oči, ali to bi samo prizvalo i sliku Rebeke u Meksiko Sitiiju, kako umire na zadnjem sedištu taksija.

Iznad njega su se uzdizali lukovi drevnog akvedukta podignutog u prvom veku pre nove ere, u vreme vladavine kralja Iroda. Trista godina kasnije, kada je Cezareja narasla, akvedukt je produžen da donosi svežu i čistu vodu iz izvora Šumi deset kilometara dalje, u podnožju planine Karmel. Sada je modernim odmaralištem Cezarejom, tik pored ruševina drevnog grada, upravljala privatna korporacija.

U jednom trenutku postao je svestan da je neka figura ušla u njegovo ostrvo hladovine i iznervirao se, želeći više nego bilo šta drugo da ga ostave na miru. Okrenuo se, spreman da izrazi svoje nezadovoljstvo, ali ugledao je

direktora Mosada u jednom od njegovih uobičajenih laganih odela od pamučnog platna. Jedini ustupak koji je napravio u izlasku na plažu bilo je to što je nosio sandale od lakovane kože.

„Trebalo mi je vremena da te pronađem“, rekao je direktor, „pa pretpostavljam da si i želeo da te niko ne pronađe.“

Kada Born nije odgovorio, već samo okrenuo glavu i nastavio da gleda u more, direktor je prišao bliže i seo pored njega.

„Koliko sam shvatio, prerano si izašao iz bolnice.“

„Mišljenja se razlikuju“, rekao je Born potmulim glasom.

„Doktor misli...“

„Bolje poznajem svoje telo od bilo kog doktora“, odsečno je odgovorio Born.

Neko vreme su sedeli u neprijatnoj tišini. Devojke u bikinijima su protrčale, vičući i smejući se, i zagazile u vodu da prekinu igru frizbijem svojih momaka. Neko je fotografisao akvedukt. Majka je vodila dvoje dece s plaže, žustro im brišući mokru kosu peškirom. Opori miris soli nadjačavale su arome losiona za sunčanje i svežeg znoja.

„Kako rame?“

„Rame je dobro“, rekao je Born. „Da li si zbog toga došao? Da se raspitaš za moje zdravlje? Ne treba mi rame za plakanje.“

„Ne nudim ti rame za plakanje“, oštro je rekao direktor. Zatim je uzdahnuo. „Možda želiš da izađeš, Džejsone...“

„Ne želim da izađem. Jednostavno želim da budem ovde.“

„I ne radiš ništa osim što razmišljaš o njoj.“

„Tebe se ne tiče šta ja radim.“

„Za ljude kao što smo mi nije da sede na plaži iz dana u dan.“

Born je ćutao.

„Mi ćemo se odmarati kad umremo“, suvo je napomenuo direktor. „U svakom slučaju, nisam došao da raspravljam o vrednosti života koji vodimo. Došao sam da ti kažem da tvoji neprijatelji i dalje tragaju za tobom.“

„Edenova smrt je dokaz da nisam spreman.“

„Niko nije mogao da spase Edena, ne posle izdaje koju nam je priredio Karlos. Priseti se i da je Eden kraj sebe imao birane telohranitelje. Ubijeni su za tili čas, jedino si ti uspeo nešto da uradiš.“

„Trebalo je da uradim više. U druga vremena...“

„Ovo nisu druga vremena“, rekao je direktor. „A prošlost je prošlost. Ti i ja moramo da se bavimo sadašnjošću.“

Bornu su pogled privukla dvojica direktorovih ljudi sumornih lica, koji su dolazili niz obalu. Uхватili su između sebe čoveka koji je fotografisao akvedukt i odveli ga odatle.

„Nije mi trebalo mnogo da te nađem“, rekao je direktor. „A ni Oujangu Đidanu.“

Born je začkiljio na jakoj sunčevoj svetlosti. Da li je fotograf kog su upravo odveli Kinez?

Direktor je izvadio cigaru, ali nije je zapalio, samo ju je valjao između prstiju kao čarobni štapić. „Ni na trenutak ne pomišljaj da je Oujang digao ruke, Džejsone.“ Na direktorovom licu videlo se izvesno saosećanje s Bornom. „Ti si ga osramotio i ukaljao mu obraz. Napašće te kad budeš najranjiviji.“

Born je okrenuo glavu. „Da li je Rebeka znala za Oujanga?“

„Šta? Ne.“

„A ko jeste, osim tebe?“

Direktor je ponovo uzdahnuo. „Amir Ofir, moj načelnik Masade.“

„Zašto je onda Oujang naredio da ubiju nju?“

Na trenutak je direktor bio potpuno nepomičan. Na desnoj slepoočnici mu je zapulsirala vena. „Pa i nije, Enkarnasion je izdao naređenje.“

„Ne“, reče Born. „Nije Enkarnasion.“

2

„Dobro.“ Čuen, majstor vušua, skoro nemarno je bacio đen, tanki tradicionalni kineski dvosekli mač, kakav su nekad koristili plemići i učenjaci. Kada ga je Oujang Đidan uhvatio za dršku, čuen reče: „Stav bele zmije.“

Oujang je stao potpuno mirno na sredinu sale za vežbanje. Trojica, protiv kojih se borio proteklih dvadeset minuta služeći se stilom crvenog feniksa i otvorenom rukom, uzeli su svoja oružja. Za razliku od Oujanga, oni su koristili dao, kratku i široku kinesku sablju. Sve oružje bilo je pravo, od ugljeničnog čelika, a ne drvene imitacije za trening. Oujang je to prevazišao još pre mnogo godina. Postojalo je dvadeset devet nivoa discipline vušua koju je izabrao, a on je bio na petnaestom.

Čuen, izuzetno sitan i krhkog izgleda, bio je star, kao i svi veliki majstori vušua. Ali bio je star samo po godinama. Kretao se kao tridesetogodišnjak,

a njegov um bio je pun mudrosti koju mogu da stvore samo decenije iskustva. On je bio na dvadeset devetom nivou.

„Sada“, rekao je čuen onoj trojici, „napadnite.“

Oujang nije pomerio ni mišić dok su mu ostali prilazili. Bio je poput oaze krajnjeg mira u središtu nadolazećeg vihora. Trojica – visokog, niskog i srednjeg rasta – krenuli su na njega jedan po jedan, s glatkim i neuhvatljivim pokretima kineskog stila borbe mačevima.

Najniži je napao prvi, zamahom iznad glave usmerenim da raseče protivniku lobanju. Oujang je uzvratio ni najmanje ne pomerivši noge ili trup. Samo su mu ruke poletele, kao u magnovenju, čelik je udario o čelik i sevnule su varnice, a onda je niski čovek, uzdrman, odstupio baš u trenutku kada je jurnuo visoki, zadajući udarac koji treba da proseče protivnika sve do kičme. Pokretom članka, koji nije bio ni grub ni kitnjast, Oujang je odbio protivnički dao u stranu.

Pristup protivnika srednjeg rasta bio je potpuno drugačiji. On je bio stručnjak za sveti kamen, isti stil koji je koristio i Oujang. Skoro pet minuta stajali su licem u lice, ne odstupajući, dok su im se pomerale samo ruke s oružjem, sve dok Oujang, primenivši netipičan udarac, nije pokosio protivnika udarcem preko nogu.

Trojica su se onda razmakla i napala Oujanga istovremeno, s raznih strana, pri čemu je onaj srednjeg rasta prešao s nepokretnog stila svetog kamena na tečni vatreni ples. Nekoliko dugačkih trenutaka trajao je naizgled beskrajni zveket čelika o čelik, od koga su letele varnice, a pokreti u magnovenju kao da su stvarali koprenu koja je zamagljivala unutrašnjost zgrade. Iznova i iznova pokušavali su da poseku Oujanga. Iznova i iznova on je odbijao napade, a zatim su, u kovitlacu pokreta od koga je zastajao dah, ostali razoružani i pobeđeni.

„Dakle“, rekao je pukovnik Suen kada je sve bilo završeno i Oujangu dodeljen šesnaesti nivo u kratkoj ceremoniji, „čak sam i ja impresioniran.“

Oujang ga je pogledao, držeći sečivo mača položeno preko glatke podlaktice bez malja. „Možda bi i ti želeo da me napadneš.“

Pukovnik Suen se nasmejao odmahujući glavom. „Vi ste stara škola, ministre. Ja nikada nisam izučavao stilove borbe s đenom.“

„Za tebe je to previše niska tehnologija, pretpostavljam.“ Oujang je vratio đen u korice s poštovanjem koje mlađi čovek nikada neće razumeti. „Dakle, postoji velika praznina u tvojoj stručnosti.“

Pukovnik Suen se ponovo nasmejao, ali u tom smehu osećala se prikri-vena nelagoda, prikriivena optužba za neuspeh. Pukovnik je bio mlad za tako visok oficirski čin – u srednjim tridesetim, zgodan, s blagim mandžurijskim oblikom očiju i jagodica. Oujang mu je bio mentor i nadzirao njegov brzi uspon u vojnoj hijerarhiji. Suen je pak bio i inteligentan, ljubopitljiv i, kao i sam Oujang, vizionar – jedan od mladih laktaša koji će, kako se Oujang nadao, pomoći u usponu Središnjeg kraljevstva do liderske pozicije u svetskoj hegemoniji, koju je ono i te kako zasluživalo.

„Promenio sam mišljenje o ministrima koji sede u kancelarijama i prelistavaju papire dok donose odluke“, rekao je pukovnik Suen.

„Samo o meni?“ rekao je Oujang sa zlobnim osmehom. „Samo o meni?“

Kasnije su njih dvojica seli u privatnu salu za ručavanje u hotelu Hajat na šangajskom Vajtanu, rezervisanu ekskluzivno za Oujanga. Pili su starbaks kafu i jeli američki doručak, za koji je Oujang tvrdio da je prihvatljiv, ako ne i prijatan, kao deo njihovih priprema za ostvarenje svetske hegemonije. Kroz prozore se video svetlucavi polukrug Vajtana i Pudung, već vekovima jedan od najslavnijih lučkih kvartova na svetu.

Pukovnik Suen, pošto mu je već bilo dosta inostranih supstanci, odložio je viljušku i rekao: „Jedan od naših ljudi odveden je u pritvor u Cezareji.“

Oujang se namrštio. „To je loše.“

Pukovnik Suen pročistio je neželjene ukuse iz usta gutljajem vode i klimnuo glavom. „Džejson Born je s direktorom Jadinom.“

„On je kao prokleta bubašvaba“, rekao je Oujang. „Nemoguće ga je ubiti, što si i sam otkrio. Dvapat si pokušao i oba puta omanuo.“

Pukovnik Suen se trgao. „Svi su dosad omanuli. To ne znači da će mi se ponoviti.“

Oujang se složio. „To je ishod koji će mi biti po volji, Suene. A takođe, mogao bih da dodam, i dovesti do novog unapređenja.“ Obrisao je usta. „Pređimo sad na operaciju u Meksiku.“

„U Las Penjasu je napravljena greška.“ Pukovnik Suen je pljunuo. „Meksikanci! Njima se ne može poveriti da samostalno razmišljaju. Ipak, to nam je ranije išlo u prilog.“ Na trenutak je oklevao, kao da nije siguran da li treba da izgovori svoju sledeću misao. „A tu je i Marikruz.“

Oujang se vidno ukočio. „Ćerka Masea Enkarnasiona je izuzetak od pravila.“